

MAKLEIT LÁSZLÓ (kép és szöveg)

Falknis-túra – havasszépe

Utoljára egy nem utolsó csúcs

Az elmúlt években két alkalommal is jártunk a Svájc–Liechtenstein határ kétezres csúcsai között, ám a Grauspitz (ritkábban használt nevén Grauspitze), vagyis a miniállam legmagasabb pontjának megmászása mindig elmaradt. Elsőként a svájci Malans felől indultunk, de az Alplibahn nevű felvonónak köszönhetően a túra csak az erdőhatár közelében kezdődött. A Schwarzhorn (Hinter Grauspitz) 2574 méteres csúcsára érve meglepődéssel tapasztaltuk, hogy az alig magasabb „szomszédvár”, az igazi Grauspitz innen bizony elérhetetlen. Sok idő nem volt az ámuldozásra, mert a piciny felvonóhoz időben kellett visszaérni. A szűkös kapacitású Alplibahn utasai megadott időpontra váltott jeggyel jutnak a felső állomásra éppúgy, mint vissza a völgybe.

Ekkor túránkat egy komolyabb mászás akklimatizációjának tekintettük, és hamarosan el is kellett hagynunk e megkapó tájat. De hamarosan visszatértünk. Bár az elmúlt alkalommal egyértelműnek tűnt, hogy a Schwarzhorn csúcsa felől a Grauspitz nem mászható, elsőként mégis ezt a túrát választottuk, majd két napra a közeli Falknisra is felkapaszkodtunk. A

Grauspitzet szinte körbejártam, nézegettem az éles gerinceket és a meredek törmeléklejtőt, de optimális útvonalat nem találtam. Ekkor még hiányzott a gyűjteményből néhány európai országcsúcs, könnyedén kijelenthettem tehát: „Ez tiszta omladék, engem ez a Grauspitz nem is érdekel.” Kálmán bölcsen megjegyezte: „Majd ha már csak ez lesz hátra, akkor érdekelni fog!”

Nem kellett hozzá sok idő, és igaza lett.

2011-ben, amikor elértük Portugália legmagasabb pontját, az Azori-szigeteken fekvő Picót, illetve a görög Olimposz főcsúcsát, a Mytikast, úgy éreztem, most eljött az igazság pillanata. Már az említett két csúcs „kipipálása” előtt összegyűjtöttem minden szükséges információt, ami egy sikeres Grauspitz-mászáshoz kell, majd

július első napsütéses hétvégéjén meg sem álltunk a liechtensteini Triesen városka kempingjéig. Ha most sikerül feljutni a Grauspitzre, teljesül a tíz éve megálmodott „projekt”, az összes európai országcsúcs megmászása.

Indulóállomásunk fekvéséből kitalálható, hogy a svájci Alplibahn teljes mellőzésével, Liechtenstein felől terveztük a mászást. Ekkora ország esetén azonban eléggé nehezen kivitelezhető,

hogy egy egész napra tervezett túra során ne kövessünk el határsértést. Teljesen biztosra szerettem volna menni, ezért a mászást megelőző éjszakát már a Pfälzerhütte nevű me-

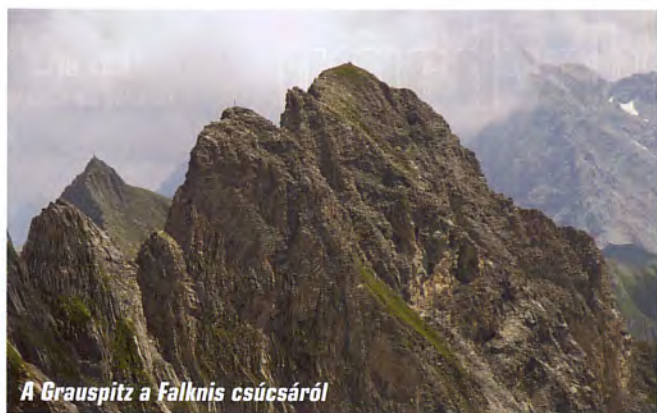
nedékházban töltöttük. Érdemes korán érkezni, mert a ház közelében éppúgy, mint a Falknis-túra során alkalom nyílik arra, hogy a mormoták mindennapi életébe is bepillantsunk. A házikó pontosan az osztrák határon épült, a hálórész pedig a hütte hátsó bejárata felől közelíthető meg, így az ajtón kilépve máris Ausztriában találtuk magunkat. Innen néhány méter megtétele után visszatértünk ugyan Liechtensteinbe, de még dél sem volt, amikor a Schwarzhorn felé vezető gerincen csak az egyik lábunkkal lépdeltünk itt, a másikkal Svájcban jártunk. Az említett csúcs neve bizonyára ismerősen cseng, de máris elárulom, nem estünk megint abba a hibába, hogy ezt a hegyet megmászva próbáljunk feljutni a Grauspitzre. A begyűjtött információk és fotók szerint jóval a csúcs elérése előtt balról, tehát délről kell megkerülni a Schwarzhorn, és így a gerinc alá jutunk.

A liechtensteini csúcsra jelölt út nem vezet, és az omladékos, kitett szakaszok miatt meglehetősen kevesen mászzák. Alaposan meglepődtünk, amikor utolértünk három holland túrázót, köztük egy hölgyet. Pár szót váltottunk, majd előttünk indultak el a légvonalban néhány száz méterre fekvő nyereg irányába. A könnyű terepen jó iramban haladtak, és úgy tűnt, rövidesen elérik azt a szakaszt, ahonnan már egyenes út vezet a Grauspitzre.

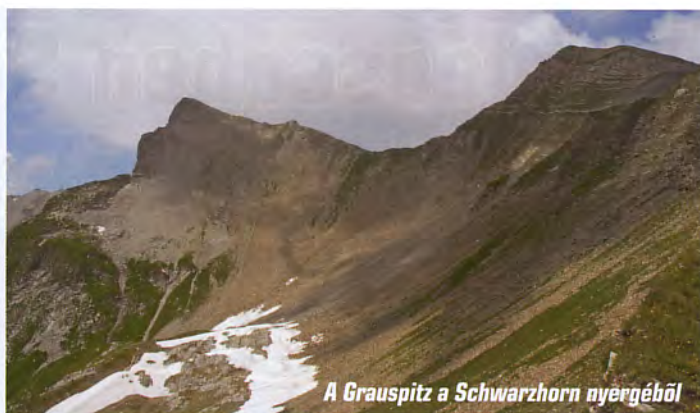
Egy darabig figyeltem a csapatot, mégsem engedtem a csábításnak. Adataim szerint itt lefelé kell menni, és az omladék al-

Bejegyzés a csúcskönyvbe

A Grauspitz a Falknis csúcsáról

A Grauspitz a Schwarzhorn nyergéből

sőbb szakaszán átharántolva indulhatunk a nyereg felé. A törmelékletjtő tényleg odafigyelést igényelt, de utána könnyen mászható, stabil sziklát találtam, és innen már villámgyorsan elértem a gerincet. Társam, Márta hamarosan utolért, és csak ekkor vetjük észre, hogy a hollandok, mennyire rossz utat választottak. A Schwarzhorn oldalába keveredtek, ahonnan bármelyik irányban igen veszélyes a továbbjutás. Alulról sok-

jára mikor szorongtak egyszerre öten Liechtenstein legmagasabb pontján.

Érkezésük után a hollandok nem tétlenkedtek. Kicsiny tokból azonnal hatalmas antennát varázsoltak elő, és igyekeztek minél több rádiókapcsolatot létesíteni. Elmondták, ezt a hegyet még senki nem „aktiválta”, és mi most ennek a történelmi pillanatnak a részesei vagyunk. Közben kétszer is megkérdezték, hányadik alkalommal járok ezen a csúcson, hangjukból

lent, ezáltal később telik be a csúcskönyv. A jelenlegi könyv első lapján a 19 évvel ezelőtti, 1992-es évszámot olvastuk, bejegyzésünk pillanatában mégis üres volt a lapok kétharmada. Talán a mászó társadalom összefogása kellene ahhoz, hogy a szegény liechtensteinieknek festékre meg papírra gyűjtsünk.

A hűtében hagyott cuccaink felvétele után, még a túra délutánján visszamentünk Triesenbe, innen azonban nem hazafelé vettük az irányt. A

A Grauspitz-csúcskönyv kezdőlapja

Kíváncsi mormota

A Falknis csúcsa alatt

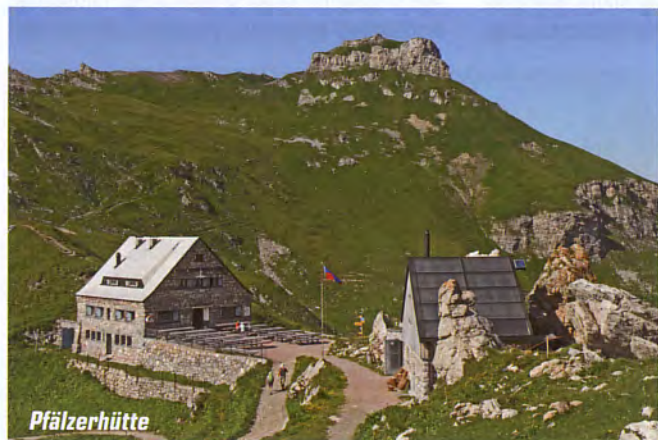
kal könnyebbnek tűnt az útvonal, a nyereg felől azonban már az épségükért is aggódtunk. Végül egy órával utánunk, de minden gond nélkül elérték a gerinc alját.

Innen az út séta, ami csak itt-ott igényli a kezek használatát. A 2599 méteres Grauspitzen kereszt vagy más jelzés – ellentétben a környék több más magaslatával – nem fogadott. Szerencsére megtaláltuk a kövek alá csúsztatott, rejtő színű csúcskönyvet, melyben a legutóbbi bejegyzés három napos volt. Nem tudom, utol-

pedig érződött, alaposan melléfogtak, amikor a látszólag egyszerűbb utat választva túl hamar indultak az említett nyereg felé.

A mászás – ismerve az optimális útvonalat – nem igazán nehéz. Elég azonban egy kis tévedés, és máris gondolkozhatunk rajta, hogyan tovább. Festett út már a Schwarzhornra sem vezet, ide pedig végképp nem, pedig ez nagyban megkönnyítené a túrázók dolgát. A jelzés hiányának azonban van egy határozott előnye. A kevesebb túrázó kevesebb csúcsmászót je-

Magyar Turista olvasói már találkozhattak az európai országcsúcsokra tett túráinkról készült beszámolókkal. Megköszönve érdeklődésüket elárulom, nem szeretnék hűtlen lenni sem hozzájuk, sem a túrabakancsomhoz. Liechtensteinből az olaszországi Livorno kikötőjébe indultunk tovább, hogy másnap elhajozunk egy felejthetetlen vidék felé. Ez a terület ugyan (napjainkban még) nem önálló ország, vannak viszont páratlan szépségű tájai – és van legmagasabb csúcsa. A sziget neve: Korzika. De ez már egy másik történet. ■

Pfälzerhütte

Látkép a Grauspitzról